

AFB. 2. OTTAVIANO NELLI. „MADONNA DEL BELVEDERE”, GUBBIO.

op dezelfde wijze enkel van plaatselijk belang. Toch werd de Sieneesche school door de kunsthistorici steeds naar voren geschoven. En waarom? Omdat onder de werken, die deze school voortbracht, zeer veel, bijna overstelpend veel altaarstukken zijn, retabels en drieluiken, voor een groot deel zelfs van kleine afmeting en in de musea van Europa zeer verbreid. Nu wil het geval, dat de Umbrische meesters, en juist de besten onder hen, hoofdzakelijk als fresco-schilders hebben uitgemunt. Hun werken konden dus bezwaarlijk naar den vreemde zwerven, konden zich niet in museumzalen condenseeren; hun kunst kan alleen ter plaatse, waar zij ontstond, worden gekend en bewonderd, en zelfs in de pinacothek van Perugia leert men haar verre van volledig kennen. Dit geldt zoowel voor het „Trecento” als voor het „Quattrocento”.

Dat men aan de oude Umbrische mees-

ters niet eerder en niet meer aandacht heeft geschonken, is te meer verwonderlijk, als men bedenkt, dat juist uit deze school, en niet uit de Florentijnsche, Rafaël is voortgekomen. De geschiedenis zélfs van een lokaal-school zou om deze rede gewichtig zijn. Rafaël is door en door een Umbriër, al ligt zijn geboorteplaats, Urbino, juist buiten de staatkundige grenzen van het gewest. Zijn karakter is Umbrisch, zijn opleiding was Umbrisch, en te Perugia schilderde hij zijn eerste zelfstandige werken. Te Florence en later te Rome kwam hij als vreemdeling. Zijn kunst baseert zich op die van zijn leermeester Perugino, en Perugino's werk is niet anders dan voortzetting van hetgeen vroegere geslachten tot ontwikkeling hadden gebracht. De school van Siena heeft eenerzijds slechts tot Sodoma geleid, en de kunst van dezen leerling van Leonardo da Vinci is niet de consequentie